

7 เหตุผล

ที่โชคชะตาทำร้าย
คุณอย่างคุณไม่ได้

On Fire

จอห์น โอเลียรี

เขียน

ซินเรีย ตัทเบอริโอ

เรียบเรียง

วิทันดา จันทรทองสุข

แปล

บทนำ : ไฟฟ้าเฉพา ... 1

1 : ลูกอยากตายไหม ... 9

ชีวิตไม่ใช่การหลบเลี่ยงความตาย
แต่เป็นการเลือกที่จะได้ใช้ชีวิตอย่างแท้จริงต่างหาก

2 : คุณปิดบังอะไรอยู่ ... 37

เลิกเสแสร้งแล้วเปิดตามองปฏิกิริยาของชีวิต

3 : คุณกุ่มสุดตัวหรือยัง ... 73

เลิกเพิกเฉย ปลุกศักยภาพ และค้นพบพลังของชีวิตที่มีจุดหมาย

4 : คุณติดอยู่ในคุกทำไม ... 111

เปลี่ยนวิธีถามคำถามเพื่อเปลี่ยนคำตอบที่คุณจะได้รับ –
และชีวิตที่คุณจะนำไป

5 : **คุณตอบตกลงได้ไหม ... 147**

ใครๆก็ชอบความสบาย แต่ความกล้าจะเปลี่ยนชีวิตคน

6 : **คุณทำอะไรได้มากกว่านี้ ... 181**

คนคนหนึ่งเปลี่ยนโลกได้และทำได้เสมอ

7 : **คุณพร้อมไหม ... 221**

ความกลัวกับความรักคือแรงผลักดันอันยิ่งใหญ่สองประการ

ความกลัวกักขัง ความรักพาให้โบยบิน

บทสรุป : **ตื่น ... 261**

อย่าสับสนระหว่างการลุกจากเตียงกับการตื่นรู้

เส้นทาง ตัดไฟของผม ... 286

คำนำสำนักพิมพ์

เราทุกคนล้วนถูกชีวิตแผดเผา ไม่จากเรื่องใดก็เรื่องหนึ่ง การงาน การเงิน ความสัมพันธ์ ความรัก ทุกเรื่องในชีวิตล้วนทำให้เราท้อแท้ สิ้นหวัง หลายคนมีหนทางเพื่อแก้ไขปัญหานั้น ในขณะที่หลายคนยังไม่รู้ว่าทางออกของปัญหาอยู่ที่ตรงไหน

หนังสือเล่มนี้จะช่วยชี้ทางให้คุณเอง

“7 เหตุผลที่โชคชะตาทำร้ายคุณอย่างคุณไม่ได้” คือเรื่องราวของจอห์น โอเลียรี ชายผู้ถูกไฟคลอกทั้งตัว ซึ่งผันตัวเองกลายมาเป็นนักพูดสร้างแรงบันดาลใจระดับโลก

เรื่องราวของจอห์นเริ่มต้นจากคำถามของแม่

“ลูกอยากตายไหม”

เมื่อจอห์นตอบแม่ว่า “ไม่อยากตาย” แม่ของจอห์นก็ตอบกลับมาว่า “ลูกต้องสู้ สู้อย่างที่ไม่เคยสู้มาก่อน”

คำถามนั้นคือจุดเปลี่ยนในชีวิตของจอห์น คำถามนั้นเปรียบเสมือนไฟที่ทำให้จอห์นอยากมีชีวิต ไฟที่ทำให้จอห์นติดต่อกับแผลไฟไหม้ทั่วร่างกาย ไฟที่จุดประกายให้เขาและคนรอบตัว

หากคุณอยากเติมไฟในชีวิตให้ลุกโชนอีกครั้ง เราแนะนำให้คุณอ่านหนังสือเล่มนี้

จอห์นจะช่วยทำให้คุณรู้ว่า เมื่อคุณต้องเจอกับปัญหาที่แสน
หนักหนาสาหัส ชีวิตของคุณไม่ได้จบลงที่ปัญหานั้น แต่เราต้อง
ก้าวผ่านมันไปให้ได้

แม้โชคชะตาจะกำหนดให้จอห์นต้องถูกไฟไหม้

แต่สุดท้ายแล้วจอห์นเป็นคนกำหนดชะตาชีวิตของตัวเอง ว่า
จะยอมแพ้หรือสู้จนสุดใจ

และสุดท้ายเขาเลือกที่จะสู้ สู้เพื่อการมีชีวิตอยู่ต่อไป สู้เพื่อ
คนรอบข้างที่คอยให้กำลังใจ สู้ด้วยใจที่เด็ดเดี่ยว

แล้วคุณล่ะ พร้อมทั้งจะกำหนดชะตาของตัวเองแล้วหรือยัง

AMARIN
HOW ▶ TO

เมษายน 2562

บทนำ :

ไฟแฝดเผา

อาวุธที่ทรงอำนาจมากที่สุดในโลกก็คือ
จิตใจอันร้อนแรงของคน

- มาร์แชล เฟอร์ดินาน ฟอส

มันเป็นคำตอบง่าย ๆ

แต่ไม่ใช่คำตอบที่เขาคาดเอาไว้

ผมยืนอยู่ตรงหน้าหอประชุมที่ผู้คนแน่นขนัดในเมืองเซี่ยงไฮ้ และเพิ่งแบ่งปันเรื่องราวแสนสำคัญในชีวิตให้คนอื่น ๆ ฟัง ชั่วโมงที่ผ่านมาระหว่างที่ผมกล่าวบรรยายพิเศษ ผมเล่าเหตุการณ์ในวัยเด็กที่ผมถูกไฟคลอกสาหัส ช่วงเวลาหลายเดือนที่ผมอยู่โรงพยาบาลและความยากลำบากหลายประการที่ผมต้องเผชิญหลังจากนั้น

มันเป็นประสบการณ์สุดสลดอันเลวร้าย ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงมหาดศาล

แล้วชายคนนี้ก็ถามคำถามที่ดูเหมือนว่าคำตอบจะชัดเจนอยู่แล้ว :

“จอห์น ถ้าคุณยืมเวลาได้ คุณจะกลับไปตอนเช้าวันเสาร์นั้น กลับไปยังช่วงเวลาที่คุณหยิบถังน้ำมันขึ้นมาและถูกไฟคลอก คุณจะกลับไปทำเหมือนเดิมหรือเปล่า”

ผมมองเขาคนนั้น คิดนิดหนึ่ง แล้วก็ตอบจากใจจริง

ครับ!

เขามองผมด้วยสีหน้าตะลึงงัน

คุณจะถูกเลือกกลับไปเฉียดตายอีกจริงหรือ คุณจะถูกเลือกกลับไปถูกไหม้ 100 เปอร์เซ็นต์ทั่วร่างกายอีกหรือ คุณจะเลือกกลับไปกระเสือกกระสนดินร่นที่จะมีชีวิตรอด หรือต้องใช้เวลาห้าเดือนในโรงพยาบาล หรือแทบจะขยับทำอะไรไม่ได้เลยไปอีกแปดเดือนหลังจากนั้นจริง ๆ นะหรือ คุณจะเลือกกลับไปใช้ชีวิตที่มีแต่แผลเป็นตามร่างกาย นิ้วด้วน มีเสียงกระซิบและสายตาชำเลื่องมอง แล้วก็มีคนชี้นิ้วใส่คุณทุกวี่ทุกวันจริง ๆ นะหรือ

ครับ!

แล้วผมก็บอกเขาว่าเพราะอะไร

ไฟครั้งนั้นรุนแรงมาก มันเกือบจะฆ่าผม และแน่นอนว่ามันทำให้ชีวิตผมต้องประสบกับอุปสรรคต่าง ๆ ไปตลอด

แต่มันก็หล่อหลอมให้ผมเป็นตัวผมในทุกวันนี้ด้วย

ดังนั้น ถึงแม้จะเป็นความจริงที่ว่า ถ้าหากผมไม่ถูกไฟไหม้ ผมก็คงไม่ต้องพบเจอความยากลำบากที่เกิดขึ้นเพราะไฟในคราวนั้น และก็เป็นความจริงเช่นกันที่ว่า ผมคงจะทำลายของขวัญมากมายที่เกิดขึ้นได้ก็เพราะมัน

นั่นก็เพราะว่าทุกสิ่งทั้งดงามและเฟื่องฟูอยู่ในชีวิตผมทุกวันนี้ ล้วนเกิดขึ้นมาจากโศกนาฏกรรมจากเปลวเพลิง ในวัยเด็ก ผมต้องเผชิญกับการฟื้นฟูเยียวยาอันแสนเจ็บปวด ผมเติบโตมาแบบ

ไม่เหมือนใคร โดมาพร้อมกับความกล้า ความเห็นอกเห็นใจ ความจริงใจ และมีแรงผลักดันเต็มเปี่ยม มันทำให้ผมมีมุมมองที่ชัดเจนว่าอะไรคือสิ่งสำคัญจริงๆ เช่นเดียวกับวิสัยทัศน์แบบมองขาดว่าอะไรที่เป็นไปได้ ไฟไหม้ครั้งนั้นทำให้ผมมองเห็นคุณค่าของสิ่งที่มีอยู่ ทำให้ผมสำนึกถึงคุณค่าของแต่ละวัน และทำให้ผมมั่นใจว่าสิ่งที่ดีที่สุดยังมาไม่ถึง

เหตุการณ์ไฟไหม้ทำให้กลุ่มเด็กประถมเพื่อน ๆ ของผมโตเป็นผู้ใหญ่ มันเปลี่ยนให้เด็กเล็กๆ กลายเป็นเพื่อนร่วมชั้นที่มีน้ำใจไม่ตรีเต็มใจจะช่วยเหลือเพื่อนนักเรียนผู้มีความต้องการพิเศษ หลังจากนั้นมันนำพาให้ผมได้ตัดสินใจหลายอย่างว่าจะเรียนต่อมัธยมที่ไหน เรียนต่อมหาวิทยาลัยที่ไหน ซึ่งก็ได้ชักนำให้ผมโชคดีเจอกับสุภาพสตรีผู้งดงามนามว่า เบธ และนำพาให้ผมได้มีลูกน้อยสี่คน

วันนี้ผมมีชีวิตที่แสนวิเศษ ชีวิตที่เปี่ยมด้วยแรงบันดาลใจอันแรงกล้า

ชีวิตที่เปี่ยมด้วยแรงบันดาลใจอันแรงกล้า นั้นหมายความว่า คุณน้อมรับบทเรียนในอดีต ใส่ใจปฎิหาริย์ของทุกช่วงเวลาด้วยความตื่นตัว และจุดประกายความเป็นไปได้อันไร้ขีดจำกัดของพรุ่งนี้ แน่แน่นอนว่ามันไม่ได้หมายถึงการดำรงชีวิตอย่างไร้ข้อผิดพลาด ไร้ความเจ็บปวด ไม่ใช่เลย แต่ชีวิตที่เปี่ยมด้วยแรงบันดาลใจอันแรงกล้าหมายถึง คุณมีความสามารถที่จะเรียนรู้ความผิดพลาดในอดีต ก้าวพ้นข้อจำกัดของตัวเอง และมีชีวิตเจริญก้าวหน้า ไม่ว่าสถานการณ์แวดล้อมของตัวเองจะเป็นอย่างไร

ผมคงไม่ได้มีชีวิตที่เปี่ยมด้วยแรงบันดาลใจอันแรงกล้าเช่นนี้ ถ้าไม่ได้ถูกไฟคลอกในตอนนั้น

ผมมีแผลเป็นใหม่

แน่นอนอยู่แล้วครับ มีเต็มตัวไปหมด

ผมสูญเสียนิ้วไปเลยใช่ไหม

ใช่ครับ

มันทำให้ครอบครัวของผมทุกข์ทรมานใช่หรือเปล่า

ไม่ต้องสงสัยเลย

แต่เราก็ผ่านมันมาได้

มันไม่ได้ส่งผลแง่ลบกับพวกเราอีกแล้ว

อันที่จริง เราดีขึ้นมากก็เพราะมันด้วย

แล้วเราก็ไม่ได้เผชิญมันเพียงลำพัง

เราทุกคนต่างต้องเจอไฟในชีวิต เราทุกคนถูกเผาไหม้

เราทุกคนต่างเคยเผชิญช่วงเวลาที่ยากลำบากในชีวิตดูราบรื่น
สวยงามอย่างที่วางแผนไว้ : ลูก ๆ เราสุขภาพดี ธุรกิจเจริญรุ่งเรือง
ทำอะไรได้ตามฝัน แล้วก็ *ตูม!* ระเบิด

ชีวิตเปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง

ช่วงเวลาดี ๆ อาจกลายเป็นเชื้อร้ายไม่พึงประสงค์

ลูกป่วย

มีคนตายกะทันหัน

ธุรกิจทรุด

อยู่ดี ๆ ชีวิตก็ดิ่งลงเหวเสียอย่างนั้น

ผมเรียกช่วงเวลาเหล่านั้นว่า *จุดพลิกผัน* มันคือเสี้ยวเวลาเล็กๆ
ที่เปลี่ยนทุกอย่างที่จะตามมา เพียงพริบตา วิถีโคจรของชีวิต ธุรกิจ
และความสัมพันธ์ก็จะหันเหไป

แต่ก็มีเหตุการณ์ดี ๆ มากมาย

อย่างช่วงเวลาที่มีความสัมพันธ์ใหม่ผลิบาน ได้งานสุดเจ๋ง ได้
เข้าใจสิ่งใหม่หรือได้แง่มุมใหม่ในชีวิต

สิ่งที่สำคัญกว่าจุดพลิกผันก็คือวิธีที่คุณรับมือกับมัน ไม่ว่าจะ
สุดท้ายแล้วช่วงเวลานั้นจะส่งผลกระทบต่อชีวิตคุณในด้านบวกหรือ
ด้านลบ มันคือทางเลือก

อยู่ที่คุณเลือกเอง

ทางเลือกเหล่านี้รวมกันเป็นชีวิตที่คุณดำรงอยู่ทุกวันนี้

และทางเลือกเหล่านี้จะกำหนดชีวิตในวันพรุ่งนี้ของคุณ

ผมเขียนหนังสือเล่มนี้เพื่อปลุกให้คุณตื่นขึ้นมาเห็นความจริง
ว่าคุณมีชีวิตเดียวให้ใช้ มีโอกาสให้พุ่งเข้าใส่เพียงครั้งเดียว มีตำนาน
เพียงหนึ่งเดียวให้เล่าขาน เรื่องราวชีวิตคุณจะเป็นมหากาพย์ยิ่งใหญ่
ให้เฉลิมฉลอง หรือจะเป็นโศกนาฏกรรมให้รำพึงรำพันนั้น แทบ
ไม่เกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิตคุณเลย ทุกอย่างล้วนเกี่ยวข้องกับ
โดยตรงกับวิธีที่คุณตอบสนองต่อเหตุการณ์เหล่านั้น นับจากนี้ไป
ไม่ใช่ชีวิตแบบละเมอหรือเรื่อยเปื่อยแล้วนะครับ

หนังสือเล่มนี้จะช่วยย้ำเตือนว่า คุณเลือกทางเดินให้กับชีวิต
ตัวเองตลอดไม่ได้ แต่คุณเลือกได้ว่าจะเดินไปบนเส้นทางนั้นอย่างไร

หนังสือเล่มนี้จะสนับสนุนให้คุณควบคุมพลังของทางเลือกที่มี
อยู่ทุกวัน ให้คุณนำเอาคุณค่าของเรื่องราวส่วนตัวไปใช้ ให้คุณ
ควบคุมความแข็งแกร่งของเป้าหมายในใจตนได้

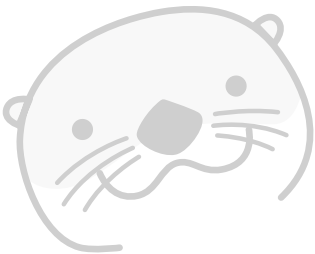
มันจะเปิดใจให้คุณยอมรับ กล้าพูดว่า *เฮสตี* ใส่เคราะห์กรรม
ในอดีต *เฮสตี* ใส่ความเป็นไปได้ในอนาคต และ *เฮสตี* เพื่อตื่นรู้
และรับเอาของขวัญอันแสนวิเศษในแต่ละช่วงเวลา

และมันจะจุดให้ชีวิตคุณ *มีไฟ* อย่างแน่นอน

ผมจะย้อนกลับไปเจอเรื่องนั้นอีกไหม

ครับ!

ระหว่างที่คุณอ่านไป คุณจะเข้าใจเองแหละครับว่าทำไม และ
คุณก็จะเห็นด้วยว่า ถ้าเป็นคุณ คุณก็จะตอบแบบเดียวกัน

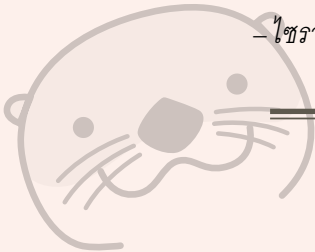
ทดลองอ่าน

ตรงหน้าท่านคือน้ำแลไฟ
ใคร่เลือกสิ่งใด จงยื่นมือไป
ที่รอทุกท่านอยู่คือชีวิตและความตาย
ใคร่เลือกสิ่งใด ย่อมได้สิ่งนั้น

- ไซราค 200 ปีก่อนคริสตกาล

1

ลูกอยากตายไหม

ชีวิตไม่ใช่การหลบเลี่ยงความตาย
แต่เป็นการเลือก
ที่จะได้ใช้ชีวิตอย่างแท้จริงต่างหาก

W วกพยาบาลคุณหลาน

พวกเขาคอยบอกผมว่าทุกอย่างเรียบร้อยดี ผมจะต้องไม่เป็นไร
พวกเขาบอกว่าจะคอยอยู่กับผมตลอด ไม่มีอะไรต้องกังวล
แล้วทำไมพวกเขาถึงได้วิ่งพล่านไปรอบ ๆ อย่างนี้ล่ะ
ทำไมพวกเขาดูแตกตื่น

ทำไมพวกเขาคอยสะกิดผม คอยอยู่ใกล้ ๆ แล้วก็กระซิบคุยกัน
เรื่องผมตลอดเวลา

ผมมองดูพวกเขาวิ่งวนอยู่รอบ ๆ ตัว

แล้วผมก็ก้มมองร่างกายตัวเอง ซึ่งดูไม่เหมือนผมเลย

ผมมองมือ แต่มันไม่เหมือนมือผม ผมมองดูเศษซากชุด
ออกกำลังกายสีเขี้ยวกับรองเท้าเทนนิส มันละลายติดกับแขนแล้วก็
ขาของผมไปแล้ว

ความเจ็บปวดนั้นรุนแรงสาหัส

ไฟเมื่อเข้านี้เปลี่ยนทุกอย่างไปหมด

ทุกอย่างเลย

พยาบาลบอกอีกแล้วว่าทุกอย่างจะต้องเรียบริ้อย ผมรู้ว่าไม่จริง
หรือ

วันนี้ผมก่อเรื่องเลวร้ายมาก วันนี้ผมระเบิดโรงจอดรถของพ่อ
กับแม่

ผมไม่ได้ตั้งใจ

เอาเข้าจริง ๆ มันไม่ใช่ความผิดของผมเลยนะ

ช่วงต้นสัปดาห์ ผมดูพวกเด็ก ๆ ที่โตกว่าแถวบ้านเล่นไฟ
พวกเขาเทน้ำมันเบนซินเล็กน้อยบนทางเท้า ยืนถอยออกมา แล้ว
เด็กโต ๆ ที่อยู่เกรดเจ็ดก็โยนไม้ขีดลงไป

แฉ่งน้ำมันติดไฟ

แจ่มสุด ๆ เลย!

ผมคิดว่าถ้าพวกนั้นทำได้และหนีทัน ผมเองก็ทำได้เหมือนกัน
ดังนั้นเข้านี้พ่อกับแม่ออกจากบ้าน ผมก็เลยเข้าไปในโรงรถ
จุดไฟกระดาษลังขึ้นเล็ก ๆ แล้วเดินไปที่ถังน้ำมันเบนซินขนาด
ห้าแกลลอน เอียงถังเพื่อจะเทน้ำมันนิดหน่อยลงบนแผ่นกระดาษ

ผมอยากทำไฟเดินระบำเหมือนพวกเด็กโต ๆ

แต่ถังน้ำมันสีแดงใบใหญ่มันหนักไปจนยกไม่ขึ้น

ผมก็เลยวางกระดาษลังติดไฟบนพื้นคอนกรีตของโรงจอดรถ

ผมคุกเข่าลง กอดถังไว้ แล้วค่อย ๆ เอียงมันไปหาเปลวไฟ

ผมรอให้ของเหลวรินออกมา

แต่มันก็ไม่ออกมาเลย

สิ่งที่ผมจำได้ชัดจากนั้นก็คือเสียงตูมดังลั่น แสงระเบิดชัดผม
กระเด็นใส่ผนังอีกฟากของโรงจอดรถ

หูผมอื้อ

เจ็บไปทั้งตัว

เสื้อผ้าเปียกน้ำมันชุ่ม

ตัวผมไฟลุก

ผมมีไฟลุก!

ผมรู้สึกเวียนหัว ทุกอย่างรอบตัวใหม่ไฟทั้งหมด ทางเดียว
ที่ผมจะออกจากโรงจอดรถได้ก็คือต้องฝ่าเปลวไฟกลับไป

ใช่ ผมจำได้ว่าเคยเรียนเรื่องหยุดวิ่ง-ทั้งตัว-กำลังไปบนพื้น

แต่ผมกลัวมาก

ผมเจ็บมาก

ผมต้องการให้คนมาช่วย

ก็เลยวิ่ง

ผมวิ่งเข้าหาเปลวไฟ

ผมวิ่งขึ้นบันไดสองชั้นและเปิดประตูบ้าน ผมวิ่งกระเสือกกระสน
และกรี๊ดร้องเข้าไปในบ้าน วิ่งพล่านไปทั่วชั้นล่างเพราะไม่รู้จะทำอะไรอื่น
ผมตะโกนเรียกคน ใครก็ได้ ให้มาช่วยที่

ผมยืนร้องกรี๊ดอยู่ตรงโถงด้านหน้า

ตัวผมยังคงติดไฟ

พี่สาวกับน้องสาวลงบันไดมา พวกเขาอมผมแล้วเอามือ
ปิดหน้า กรี๊ดร้องด้วยความหวาดกลัว

แล้วผมก็เห็นจิม พี่ชายผม เขาวิ่งปราดเข้ามา หยิบพรมเช็ดเท้า
ด้านหน้าเอามาตบใส่ตัวผม เขาฟาดพรมใส่ผมไม่หยุด แล้วก็รวบตัวผม
ลงกับพื้น เขาพรมห่อแล้วแบกผมออกไปนอกบ้าน

ไฟดับแล้ว

แต่ความเสียหายยังอยู่

ไม่กี่นาทีให้หลัง รถพยาบาลก็เปิดหวอดังมาตามถนน
ผมพยายามจะวิ่งไปหามัน แต่ขาแทบขยับไม่ได้ ผมก็เลย
กะแผลกไปทั้งที่ตัวเปลือยเปล่า ผิวกับเสื้อผ้าของผมใหม่หมด
ผมหวังว่าจะไม่มีใครมองเห็นผมนะ

ผมอาย ผมกลัว ผมหนาว

ผมอยากเข้าไปข้างในเสียที

ผมป็นขึ้นรถพยาบาล จิมอยู่ด้วยกันข้างๆ และเตรียมกระโดด
ขึ้นมาด้วย “ขอโทษนะ เธอไปไม่ได้” เจ้าหน้าที่ฉุกเฉินบอกแล้วก็
ปิดประตูบานหนึ่ง

จิมพยายามจะเถียงเขา เขาอธิบายว่าเราเป็นพี่น้องกัน แต่
ผู้ชายคนนั้นบอกว่า “ขอโทษด้วย” แล้วก็ปิดประตูอีกข้าง

รถพยาบาลแล่นออกไป ผมมองผ่านหน้าต่างด้านหลังไปยัง
พี่ชายกับพี่สาวน้องสาวที่ยืนอยู่ตรงสนามหน้าบ้าน ควันโขมงลอยอยู่
ข้างหลังพวกเขา

เราขับห่างออกมา

ทั้งหมดนั้นเกิดขึ้นเมื่อเช้านี้

ตอนนี้ผมอยู่ในห้องฉุกเฉิน

ทุกอย่างเปลี่ยนไปแล้ว

ผมรู้สึกโดดเดี่ยวเหลือเกิน

แล้วจากนั้นผมก็ได้ยินเสียงหนึ่งอยู่ในโถงทางเดิน

แม่!

ในที่สุด!

แม่ทำให้ทุกอย่างดีขึ้นได้เสมอ ผมรู้ว่าแม่จะแก้ไขเรื่องนี้ได้

ผมได้ยินเสียงฝีเท้าแม่

ผมเห็นม่านรอบตัวแหวกออก

แม่เข้ามายืนข้างผม แม่จับมือผมที่ไหม้ไฟไว้ในมือเธอ และลูบ
ศีรษะที่ล้านและเจ็บแสบของผมอย่างอ่อนโยน

“ใจจะ ลูกรัก” แม่เอ่ยพร้อมรอยยิ้มบนใบหน้า

ผมมองแม่ น้ำตาที่ผมไม่รู้เลยว่าตัวเองเก็บกักกลับมาตลอด
ไหลมาอาบแก้ม “แม่ครับ” ผมเอ่ยเสียงสั่นด้วยความหวุ่นกลัว
“ผมจะตายไหม”

ผมรู้ว่ามันเลวร้าย ผมรู้ด้วยว่าผมต้องการกำลังใจแสนอบอุ่น
จากแม่มาทุก ๆ ผมอยากให้แม่ช่วยเช็ดน้ำตาผมออกไปที ผมอยากให้
แม่จูบไล่น้ำตาในแบบที่มีแต่แม่คนเดียวเท่านั้นที่ทำได้

ผมขอให้แม่สัญญาว่าเดี่ยวแม่จะจัดการทุกอย่างเอง แม่ทำ
แบบนั้นเสมอ

แม่ทำแบบนั้นเสมอ

แม่กุมมือผมไว้อย่างนุ่มนวล

แม่มองตาผม

และรวบรวมสติ

แล้วถามว่า “จอห์น ลูกอยากตายไหม ลูกต้องเลือกเองนะ
แม่เลือกให้ไม่ได้”

ช่วงฤดูร้อน สามปีก่อนเหตุไฟไหม้ ผมอยู่ที่สระว่ายน้ำใกล้บ้าน

ผมอยู่แถบมิดเวสต์ ตอนบ่ายของเดือนกรกฎาคมที่เหมาะสม
กับการว่ายน้ำ อากาศขึ้นเหนอะ ร้อนดับแต่กแดดแผดเผา
เหมาะสมสุด ๆ!

ในน้ำมีเด็ก ๆ เต็มอึดอัด ตรงขอบสระมีพ่อแม่แน่นขนัด อีก

สองสัปดาห์ผมก็จะเจ็ดขวบแล้ว และเพิ่งเริ่มหัดว่ายน้ำ ผมชอบ
ความอิสระที่เพิ่งพบเจอนี้มาก ไร้เลย ไม่ต้องใช้ห่วงยางแล้ว!

แต่การมันใจเกินไปก็ก่อให้เกิดหายนะได้

มันทำให้ผมเข้าไปใกล้เขตน้ำลึกตรงท้ายสระมากเกินไป หัวผม
ผลุบ ๆ โผล่ ๆ อยู่เหนือผิวน้ำนิดเดียวเท่านั้นระหว่างที่ผมกระโดดเต็ง
ไปตามก้นสระ แล้วจู่ ๆ ผมก็ลื่นอย่างกับอยู่บนน้ำแข็ง พื้นเฉียงลาด
ไล่ระดับหายวับไปอย่างรวดเร็วตรงส่วนลึกของท้ายสระ ไม่มีอะไรอยู่
ใต้เท้าของผมเลย ผมยืนไม่ถึง ผมกำลังจมน้ำ

ผมตกลงไปที่ก้นสระ ผมไม่พยายามจะขยับแขนหรือเตะขา
ด้วยซ้ำ ผมไม่แน่ใจว่าตัวเองรู้ตัวตื่นนอนไปก็เท่านั้น หรือผมรู้ว่าจะต้อง
มีคนมาช่วยแน่ ๆ แต่ผมแค่นั่งนิ่ง ๆ ตรงก้นสระ

เงยหน้ามอง

รอ

หวัง

คาดหวัง

รู้

แล้วจากนั้นน้ำข้างบนก็แหวกออกเหนือศีรษะของผม มีคน
คนหนึ่งคว้าตัวผมไว้อย่างรวดเร็ว ดึงผมขึ้นสู่เบื้องบนตรงข้างสระ
ผมพ้นจากน้ำแล้วเงยหน้ามองคนที่มาช่วยชีวิตและหยีตาสู່แสงอาทิตย์

แม่ของผมเอง

แม่กระโดดลงมาทั้งเสื้อผ้าและดึงผมขึ้นจากน้ำ

แม่ช่วยชีวิตผมในวันนั้น

แม่เช็ดเนื้อเช็ดตัวให้ผม ใช้ผ้าขนหนูคลุมตัวเอง ชื่อไอศกรีม
แท่งให้ผม ถอดนาฬิกาที่มีน้ำขังออก แล้วก็เดินหน้าต่อไป แม่แสดง
ให้ผมเห็นในวันนั้นและในเหตุการณ์อื่นอีกนับครั้งไม่ถ้วนว่า แม่จะคอย

อยู่เคียงข้างเสมอ แม่จะคอยช่วยผม ผมแค่เอื้อมมือออกไปหาแม่ ก็พอ

ดังนั้นในวันที่ผมถูกไฟคลอก ระหว่างที่แม่กุมมือผมไว้และผมถามแม่ว่าผมจะโอเคหรือเปล่า ผมรู้อยู่แล้วว่าแม่จะทำอะไรและจะพูดว่าอะไร

“ลูกรัก ลูกไม่เป็นไรหรอกจ้ะ วันนี้เราจะกลับบ้านกันนะ ถ้าลูกเข้มแข็ง แม่จะซื้อนมปั่นให้ตอนเช้ากลับบ้านนะ ตอนนี่คิดแค่ว่าจะกินรสช็อกโกแลตหรือวานิลลาดีกว่า”

ผมต้องการคำสัญญาฉบับนี้!

แต่กลายเป็นว่า ผมกลับได้ประโยคนี้ “จอห์น ลูกอยากตายไหม ลูกต้องเลือกเองนะ แม่เลือกให้ไม่ได้”

เดี๋ยวๆ ว่าไงนะ

มาถามเด็กชายตัวเล็กๆ ที่กำลังขวัญเสียอยู่ในห้องฉุกเฉินแบบนั้น ได้ยังไงกัน!

จบหรือง่ายไป

คุณอาจคิดว่าแม่ของผมเป็นแม่คนที่เย็นชาและใจดำที่สุดที่เคยพบเจอมา

ตรงจุดนั้นผมจะไม่เถียงคุณหรอกนะครับ

ผมหมายถึงคนแบบไหนกันที่ไม่ยอมมอบความรักและกำลังใจให้กับลูกน้อยที่ใกล้จะขาดใจตายบนเตียงโรงพยาบาล ผู้หญิงแบบไหนที่ช่างเฉยชาและไม่เป็นเตี๊อดเป็นร้อนได้ขนาดนั้น เธอไม่รู้บ้างเลยหรือว่าเด็กชายตัวเล็กๆ ที่น่าสงสารคนนี้แค่ *อยากได้* ความหวัง

แม่สักนิดหนึ่งก็ยังดี

แต่นั้นคือสิ่งที่ผม จำเป็นต้องมี หรือเปล่า

เพราะในอดีต นั่นคือสิ่งที่แม่หยิบยื่นให้ผม

ผมจำได้ว่าตัวเองเงยหน้ามองแม่แล้วตอบว่า “ผมไม่อยากตาย
ครับ ผมอยากมีชีวิตอยู่”

แม่ตอบว่า “จอห์น ถ้าอย่างนั้นลูกก็ต้องสู้แบบที่ไม่เคยสู้
มาก่อน ลูกต้องจับหัตถ์ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของและต้องเดินบนเส้นทางนี้
ไปกับพระองค์ วิ่งให้สุดชีวิต พ่อกับแม่จะคอยอยู่เคียงข้างลูกทุก
ย่างก้าว แต่ว่า จอห์น ฟังแม่ให้ดีนะ : ลูกต้องสู้เพื่อให้มีชีวิตรอด”

ลูก ต้อง สู้ เพื่อให้มีชีวิตรอด

ก่อนวันนั้น ผมเป็นเด็กเก๋ๆขบถธรรมดาๆคนหนึ่ง ผมละเลย
เรื่องความรับผิดชอบ แทบไม่เคยรับผิดชอบการกระทำของตัวเอง
และที่หนักกว่านั้นคือไม่เคยรับผลของการกระทำที่ตามมาด้วย ผม
ทำความสะอาดห้องก็เพราะจำเป็นต้องทำ ผมทำการบ้านก็เพราะ
พ่อแม่สั่ง ผมไปโบสถ์ก็เพราะพ่อแม่บอกให้ไป

พ่อแม่เป็นคนกำกับทุกอย่าง

ผมแค่ทำตาม

พ่อแม่ให้ทุกอย่างที่ผมต้องการ และผมก็รับทุกอย่างอย่าง
เข้มแข็ง ผมออกจะ...มีอภิสิทธิ์

ผมเป็นลูกคนที่สี่ที่เกิดกับพ่อแม่ที่รักกันดี พวกเขารักลูกทั้ง
หกคนเหมือนกัน

ผมอยู่ในบ้านหลังงาม

ผมมีพ่อที่ทำงานนอกบ้าน ส่วนแม่เป็นแม่บ้าน

ผมอยู่ในชุมชนที่ปลอดภัย

ไปโรงเรียนที่ดีเยี่ยม

เราไปโบสถ์กันทุกวันอาทิตย์ หลังจากนั้นก็กินแพนเค้ก
บลูเบอร์รี่ แล้วตอนเย็นก็ไปกินไก่ทอดบ้านยาย

เรามีสุนัขโกลเด้นรีทรีฟเวอร์ด้วย

เรามีทุกอย่าง

ชีวิตเพียบพร้อม

แต่แล้วชีวิตก็เปลี่ยนไป

มันเป็นอย่างนี้เสมอ

เมื่อชีวิตเปลี่ยนไปเป็นแบบนี้ เราอาจจะร้องขอหรือวิงวอน
ให้อะไรกลับไปเป็นเหมือนเก่า รู้สึกว่าเรามีอภิสิทธิ์เหนือความเป็นจริง
เช่นนั้น รอให้ใครบางคนมาโบกไม้กายสิทธิ์และเสกให้ทุกอย่างกลับไป
เป็นปกติ กลับไปเป็นวิถีชีวิตแบบเดิม

หรือเราจะลุกขึ้นสู้ต่อไปด้วยใจที่รับรู้ถึงเวลาต้องเดินหน้าต่อ
น้อมรับหน้าที่รับผิดชอบทุกอย่างและโอบอุ้มชีวิตของตัวเอง

เป็นเจ้าของชีวิตตัวเองนะ จอห์น

สู้เพื่อชีวิต

ลูกต้องเลือกเอง

ไม่ใช่แม่เลือก

คำตอบของแม่คือการเรียกร้องให้ผมยอมรับความเป็นเจ้าของ
ไม่มีอภิสิทธิ์อีกแล้ว ไม่มีการบิดความรับผิดชอบ แม่บอกความจริง
ให้ผมฟัง

เมื่อมองย้อนกลับไปในวันนี้ ผมเห็นชัดเลยว่าคำถามของแม่
ก็คือ จุดพลิกผัน หรือก็คือเลี้ยวเวลาที่เปลี่ยนทุกอย่างที่ตามมา
หลังจากนั้น

ในวันนั้น เวลาที่สำคัญที่สุด ผมยืนหมิ่นเหม่อยู่บนปากทาง
ของความเป็นความตาย แม่เดินหัวหาญมาที่ริมผาและมองไป

เบื้องหน้าพร้อมทั้งผม ผมจวนเจียนจะยอมแพ้ ปล่อยวาง แล้วก็
ร่วงหล่นลงไปนอนอยู่แล้ว

แต่มันยังมีทางเดินอีกทาง เส้นทางที่เดินตรงไปข้างหน้า แม่
ชี้มือไปเบื้องหน้าตรงหน้าผา อีกทิศทางหนึ่งนั่นคือภูเขาสูงใหญ่
ดูไม่น่าจะปีนขึ้นไปได้เลย แต่แม่บอกว่าผมทำได้ บอกว่าผมเลือก
ที่จะหันหน้าขอบเหวแล้วค่อยๆ เดินเตาะเตาะที่ละก้าวขึ้นเขา กลับไป
มีชีวิตได้

เราทุกคนเลือกทางนั้นได้ เราเลือกที่จะออกไปใช้ชีวิตอย่างมี
ชีวา ต็มด้า ซาบซึ้ง และมีความสุขกับมันได้ หรือเราจะเลือกปฏิเสธ
ก็ไม่มีใครจะมาตัดสินใจให้เรา

เรามีชีวิตครั้งเดียว

เราจะเลือกมีชีวิตอยู่

หรือเราจะเลือกตายไปแล้ว

ลูกอยากตายไหม

ดูจากปัจจัยทั้งหลายทั้งหมดแล้ว ผมไม่น่ารอดตายจากเหตุไฟไหม้เลย

หลังจากถูกไฟคลอกอยู่หลายนาที ร่างกายผมถูกเผาไหม้ร้อยละ
เปอร์เซ็นต์

แปดสิบเจ็ดเปอร์เซ็นต์ของแผลไฟไหม้มีความรุนแรงระดับสาม
ซึ่งสาหัสที่สุด

แผลไหม้เหล่านั้นลึกมาก มันไหม้ทะลุผิวหนังสามชั้น ผ่าน
กล้ามเนื้อ และลึกไปถึงกระดูกอีกหลายจุด

ผิวหนังไหม้จะไม่มีทางสร้างใหม่ได้ถ้าไม่มีผิวหนังที่บริจาคมา ซึ่ง

ก็ช่างย้อนแย้งเหลือเกิน ที่ผิวหนังที่บริจาคจะต้องมาจากตัวผู้รับเอง เท่านั้น และเนื่องจากผิวหนังของผมใหม่หมด บริเวณเดียวที่จะนำมาบริจาคให้ตัวเองได้จึงต้องปลูกเอาจากส่วนของร่างกายที่ถูกไหม้เสียหายน้อยที่สุด ซึ่งก็คือหนังศีรษะ ถือเป็นงานยากที่แทบเป็นไปได้

นอกจากนั้นปอดของผมยังเสียหายจากการสูดควันเข้าไปอีก การควบคุมอุณหภูมิโดยรวมของร่างกายจึงลำบากเมื่อไม่มีผิวหนัง และมีที่ท่าว่าจะติดเชื้อได้ง่าย

ทุกอย่างเลวร้ายถึงขีดสุด

ปัจจุบันนี้ อัตราการเสียชีวิตของผู้ป่วยที่ถูกไฟไหม้จะคำนวณจากเปอร์เซ็นต์ของร่างกายที่ไหม้ไฟรวมกับอายุของผู้ป่วย ซึ่งสำหรับผม ที่เหตุเกิดก่อนจะมีวิทยาการรักษาแผลไฟไหม้ทันสมัยหลายอย่าง ผลคำนวณจึงเป็นดังนี้ : ร่างกายไหม้ไฟหนึ่งร้อยเปอร์เซ็นต์ บวกกับอายุเก้าปี เท่ากับ ไม่มีโอกาสรอดชีวิตเลย

ไฟไหม้คือโทษประหารดี ๆ นั่นเอง

แม้ผมไม่รู้เรื่องพวกนี้ตอนที่เธอเดินเข้ามาในห้องของโรงพยาบาล เข้าวันนั้น แม่ยังไม่รู้ละเอียดว่าไฟเกิดขึ้นได้อย่างไร การรักษาแผลไหม้มีอะไรบ้าง หรือว่าจะต้องเจออะไรข้างหน้า

ตอนนั้นแม่ยังไม่รู้จักความทุกข์ทรมานของการเข้านอนในแต่ละคืนโดยที่ไม่รู้ว่าลูกน้อยจะยังมีชีวิตอยู่เมื่อถึงเช้าวันใหม่หรือเปล่า แม่ยังไม่ได้คิดจินตนาการถึงการเดินพล่านไปมาตามชั้นต่าง ๆ ในโรงพยาบาลตอนกลางคืน ร้องให้เพียงลำพังในมุมมืดของโถงทางเดิน หรือต้องทุกข์ทนที่ละหลายชั่วโมงเพื่อรอการผ่าตัดนับสิบครั้งโดยที่ชีวิตของลูกชายแขวนอยู่บนเส้นด้าย

สิ่งเดียวที่แม่รู้-เราทุกคนรู้-ก็คือการต่อสู้ได้เริ่มต้นขึ้นแล้ว

และตอนนี้ ผมรู้สึกที่ผมจำเป็นต้องบอกความลับและ

แบ่งปันข่าวดีให้คุณฟังก่อนที่เราจะไปต่อกัน

แจ้งเตือนการเปิดเผยเนื้อหาสำคัญ : อย่าอ่านบรรทัดต่อไป
ถ้าคุณอยากเซอร์ไพรส์ในตอนจบ

เด็กชายคนนั้นไม่ตายนะครับ

ใช่ครับ แม้ช่วงเวลาเหล่านั้นในโรงพยาบาลอย่างที่ผมเล่าให้ฟัง
มันจะแสนเศร้า เป็นฝันร้ายที่เลวร้ายที่สุดของพ่อแม่ทุกคน แต่หนังสือ
เล่มนี้จบแบบมีความสุข แหงละ ไม่งั้นคุณคงไม่ได้อ่านแล้วสิ!

แต่มันไม่ได้เกิดขึ้นจากความบังเอิญหรอกนะครับ

ผมเชื่อในพลังของการอธิษฐาน และผมรู้ว่าคำอธิษฐานหลายพัน
อันวยพรให้ผมในคืนนั้น และทุกวันตลอดห้าเดือนต่อมาที่ผมนอนอยู่
ในโรงพยาบาล แต่ผมก็เชื่อด้วยว่าคำอธิษฐานคงไม่ได้มีไว้เพื่อหมาย
เปลี่ยนแปลงพระเจ้า แต่มันมีไว้เพื่อบอกกล่าวและเป็นแรงใจให้คน
ที่เอ่ยคำอธิษฐานทำสิ่งต่าง ๆ หลังจากนั้น

ผมรอดมาได้ก็เพราะการกระทำและกำลังใจจากคนสำคัญที่อยู่
เคียงข้างผมในทุก ๆ ย่างก้าวของเส้นทาง คนที่ผลักดันให้ผมสู้
อ้อนวอนให้ผมเชื่อ เอาใจช่วยให้ผมเป็นเจ้าของชีวิตตัวเอง

แล้วเด็กชายตัวน้อยที่น่าจะตายในตอนนั้นก็มีชีวิตอยู่อย่างสุข
สมบูรณ์ในตอนนี้

ปัจจุบัน ผมแต่งงานอย่างมีความสุขมาแล้วสิบสองปี เบธ
ภรรยาของผมกับตัวผมมีชีวิตสมรสที่มั่นคงกับลูก ๆ ที่น่ารัก แข็งแรง
และออกจะเจี๊ยวจ้าวอยู่บ่อย ๆ เป็นลูกชายสามคนกับลูกสาวหนึ่งคน
ครับ เราอาศัยอยู่ในชุมชนที่ดีพร้อมเหมือนฝัน เป็นสมาชิกโบสถ์ที่
เข้าร่วมกิจกรรมสม่ำเสมอ และใช้ชีวิตที่แสนอัศจรรย์อย่างมีความสุข

ชีวิตที่แสนวิเศษนี้คือผลพวงที่ตามมาจากคำถามสุดท้าย :

ลูกอยากตายไหม

คำถามที่แสนหน้าทำให้เราได้นึกว่าเราเป็นแหละที่กุมอำนาจ การเลือกเส้นทางเดินข้างหน้า เราอาจจะควบคุมทุกอย่างที่เกิดขึ้น ไม่ได้ แต่เราเลือกวิธีการตอบสนองต่อสิ่งนั้นๆ ได้เสมอ

แน่นอนว่าที่ผมคิดสั้นไปเล่นกับไฟคือจุดพลิกผันอันใหญ่หลวง

ผมเลือกทำแบบง่าย ๆ ตามประสาเด็ก และในพริบตาเดียว ชีวิตของผมกับชีวิตของคนในครอบครัวก็ไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป ไม่มีทางจะย้อนกลับ

แต่มันไม่ใช่จุดพลิกผันครั้งเดียวที่เราเจอ ยังมีจุดพลิกผันอีก นับครั้งไม่ถ้วนที่เกิดขึ้นตามมา ช่วงเวลาต่างๆ ที่เปลี่ยนแปลงทุกอย่าง หลังจากนั้น ตัวเลือกที่เราเลือกอาจนำไปสู่ชีวิตที่เปี่ยมด้วยความหวัง และความเป็นไปได้ หรือชีวิตที่เปี่ยมด้วยความกลัวและความเศร้าเสียใจ

เราทุกคนล้วนต้องเลือกไปตลอดชีวิต

ผมหวังจะช่วยให้พวกคุณตาสว่าง ช่วยให้พวกคุณมองเห็น ได้อย่างทะลุปรุโปร่งว่าเส้นทางไหนที่คุณเลือกแล้วจะตกต่ำ และช่วยชี้แนะให้คุณไปยังเส้นทางที่เต็มไปด้วยโอกาส

ทางเลือกแรกที่คุณต้องเลือกเพื่อจะจุดไฟให้ชีวิตเปี่ยมด้วย แรงบันดาลใจอันแรงกล้าก็คือ เป็นเจ้าของชีวิตตัวเองก่อน มันคือการทิ้งอภิสิทธิ์ทุกอย่างไว้เบื้องหลังและตระหนักว่าการเปลี่ยนแปลง ชีวิตนั้นขึ้นอยู่กับตัว *คุณ* เอง

เลิกหาข้ออ้าง

นี่คือชีวิต ของคุณ เอง

คุณอยากตายไหม

ไม่อยากหรือครับ

ดี

งั้นก็ลงมือทำให้ได้อย่างนั้น

ไม่มีอุบัติเหตุอีกต่อไป

ภาพยนตร์เรื่องหนึ่งที่ผมชอบมากเลยก็คือ *Good Will Hunting*¹

มีฉากทรงพลังฉากหนึ่งซึ่งชายผู้ดูเหมือนจะก้าวร้าว โอิหัง และรู้ดีไปหมด กำลังพูดคุยเปิดอกกับจิตแพทย์ถึงเรื่องอดีตของเขา และสุดท้ายจิตแพทย์ผู้นั้นก็บอกกับชายหนุ่มผู้มีปัญหาว่า :

มันไม่ใช่ความผิดของคุณหรอก

มันไม่ใช่ความผิดของคุณหรอก

มันไม่ใช่ความผิดของคุณหรอก!

ฉากกินใจฉากนี้คือตอนสำคัญที่เป็นแกนหลักของหนัง การน้อมรับความจริงที่แสนโง่งมในถ้อยคำเหล่านั้นย่อมสร้างคุณประโยชน์ใหญ่หลวงให้กับชีวิตของเราทั้งหลาย

แต่ถึงอย่างนั้น กำลังใจที่ผมมีให้พวกคุณค่อนข้างแตกต่างกัน เวลาที่ครอบครัวกับตัวผมหวนนึกถึงเหตุไฟไหม้ที่เปลี่ยนชีวิตพวกเรา ทุกคนจะเรียกมันว่า “อุบัติเหตุของจอห์น” หรือเรียกสั้นๆ ว่า “อุบัติเหตุครั้งนั้น” คำว่า *อุบัติเหตุ* ปรากฏมากกว่าสิบครั้งในหนังสือที่แม่ผมกับพ่อเขียนถึงมัน โดยใช้ชื่อว่า *Overwhelming Odds*

อุบัติเหตุ

ผมขอถามคำถามคุณสักข้อนะครับ : คุณคิดว่าจะเกิดอะไรขึ้นเมื่อคนคนหนึ่งถือไฟไว้ใกล้กับน้ำมัน

ครับ

มันไม่ใช่อุบัติเหตุ : มันคือกฎของธรรมชาติ มันคือผลของการถือวัตถุติดไฟไว้ใกล้กับน้ำมันที่ติดไฟได้ง่าย

¹ *Good Will Hunting* หรือชื่อไทยคือ “ตามหาศรัทธารัก” ออกฉายในปี 1997 กำกับโดย Gus Van Sant

ครับ ผมเป็นเด็ก

ครับ ผมไม่รู้ว่ามันจะเกิดอะไรขึ้น

แล้วก็ใช่ครับ ผมไม่ได้คาดคิดว่าจะมีการระเบิดรุนแรงเกิดขึ้น แต่การเรียกมันว่าอุบัติเหตุช่วยผ่อนผันความรับผิดชอบของผมต่อเหตุการณ์นี้ได้

ตอนที่แม่ให้กำลังใจผมโดยบอกว่าผมต้องเลือกเองว่าจะมีชีวิตอยู่หรือเปล่า นั่นคือแม่กำลังทำบางอย่างที่สำคัญอย่างยิ่ง แม่กำลังทำทนายให้ผมรับผิดชอบการกระทำทั้งหมด ไม่ใช่แค่กับสิ่งที่เกิดขึ้น แต่สำคัญกว่านั้น คือให้รับผิดชอบต่อสิ่งที่จะตามมา นี่คือจุดพลิกผันที่สำคัญมากสำหรับผม ผมมีทางเลือกสองอย่าง...คือรับผิดชอบต่อการเยียวยารักษาตัวเองแล้วก็สู้ต่อ หรือเชื่อว่าจะมีใครสักคนมาช่วยชีวิตผมแล้วก็ลี้ภัยหนีไป

แม่ผมรู้ว่านี่คือเรื่องคอขาดบาดตาย รู้ว่าผมกำลังยืนอยู่ปากเหว รู้ว่าถ้าผมไม่ลงมือจัดการ ผมก็จะตกและสิ้นโกลนหายไป แม่รู้ว่าแม่บังคับให้ผมทำไม่ได้ แม่เข้าใจว่าผมต้องมีพันธะรับผิดชอบด้วยตัวเอง

ทุกวันนี้พันธะรับผิดชอบถูกใส่ร้ายขนานใหญ่ คุณคิดอย่างไร เวลาพูดถึงคำว่าพันธะรับผิดชอบ คุณอาจคิดถึงความรับผิดชอบ ภาระหน้าที่ที่คุณต้องแบกรับเอาไป บางทีคุณอาจคิดถึงองค์กรที่หลีกเลี่ยงพันธะรับผิดชอบ องค์กรที่ทำลายชีวิตของคนและยกไหล่ให้หลังจากนั้น

โชคร้ายที่หลายครั้งเราก็เหมือนอยู่ในสังคมที่ชอบปิดความรับผิดชอบและหวังให้คนอื่นถลาเข้ามาช่วยชีวิตเอาไว้

อืม แต่พันธะรับผิดชอบไม่เพียงจะช่วยป้องกันไม่ให้ชีวิตคุณเปลืองเปล่า แต่ยังช่วยให้คุณเลือกเส้นทางเดินได้อย่างอิสระดั่งใจ มันให้อำนาจที่คุณจะเป็นเจ้าของชีวิตตัวเอง

เลิกยกไหล่

พันธะรับผิดชอบส่วนบุคคลถือเป็นพื้นฐานอย่างแรกที่ต้องมีก่อนจะประสบความสำเร็จอันน่าภาคภูมิใจ

หลายปีก่อนหน้านี้ผมมีโอกาสได้รับเชิญไปพูดให้แรงบันดาลใจว่าทำอะไรจึงจะหลุดพ้นอุปสรรคต่าง ๆ ในตลาดอสังหาริมทรัพย์ที่สเตาบัคคอมปานี บริษัทอสังหาริมทรัพย์ที่ก่อตั้งโดยอดีตทหารเรือและควอเตอร์แบ็กผู้ยิ่งใหญ่ของทีมดัลลัสคาวบอยส์ โรเจอร์ สเตาบัคสามทศวรรษหลังจากนั้น บริษัทประสบความสำเร็จอย่างมหาศาลก่อนที่โรเจอร์จะขายมันไปเป็นเงินกว่า 600 ล้านดอลลาร์ในปี 2008

ผมบินไปดัลลัสเพื่อพูดต่อหน้ากลุ่มผู้นำระดับสูง เมื่อรถแท็กซี่ที่ผมนั่งมาจอดหน้าอาคารสำนักงานใหญ่ หญิงสาวที่เป็นคนจัดงานก็เข้ามาต้อนรับที่ประตู ผมยิ้มให้แล้วเราก็พูดคุยกันขณะเดินไปยังห้องที่ผมจะใช้เตรียมตัวก่อนขึ้นเวที

แม้ว่าผมจะศึกษาข้อมูลบริษัทมาแล้วและเคยพูดให้กับผู้จัดอีเวนต์มานักต่อนัก แต่ผมก็คิดว่าน่าจะลองถามผู้หญิงคนนี้สักหน่อยว่าเธอรู้สึกว่าจะอะไรคือสิ่งสำคัญที่สุดที่ทำให้บริษัทประสบความสำเร็จมาได้อย่างยาวนานขนาดนี้

เธอหยุดครุ่นหนึ่งระหว่างรินกาแฟให้ผม

เธอส่งแก้วให้

แล้วบอกว่า “อิม มีเรื่องหนึ่งที่คนในนี้เขาเล่าขานเป็นตำนานกันอยู่ค่ะ”

เธออธิบายว่าใคร ๆ ก็รู้ว่าโรเจอร์ สเตาบัค เรียกกร้องให้ลูกจ้างทุกคนมีพันธะรับผิดชอบต่อบริษัท เขาเรียนรู้อهميةของพันธะรับผิดชอบต่อในสมัยที่ตัวเองเป็นทหารเรือ ได้เห็นคุณค่าของมัน

ครั้งแล้วครั้งเล่าบนสนามอเมริกันฟุตบอล และเข้าใจดีว่ามันคือสิ่งสำคัญที่จะทำให้ธุรกิจและชีวิตก้าวหน้า

เธอบอกว่าเขาสนับสนุนให้ลูกจ้างทุกคนมีธุรกิจของตัวเอง ให้ทุกคนช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ให้แก้ไขปัญหาค่าต่างๆ ที่เกิดขึ้นด้วยความรับผิดชอบ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นกับลูกค้าหรือในทีมของตัวเอง

แต่ทุกอย่างไม่ได้ราบรื่นสวยงามเสมอไป

วันหนึ่งโบรกเกอร์สองคนไปหาสเตาบัคเพราะว่าไม่สามารถตกลงเรื่องแบ่งค่าคอมมิชชั่น 16,000 เหรียญกันได้ พนักงานแต่ละคนต่างก็โต้เถียงว่าตัวเองควรได้ค่าคอมมิชชั่นทั้งหมด พวกเขาทะเลาะกันเรื่องนี้มาหลายวันแล้ว และสุดท้ายก็เอาเรื่องมาปรึกษาบอส ยกมือยอมแพ้แล้วบอกว่า “เราแก้ไขเรื่องนี้ไม่ได้แล้วครับ คุณช่วยพวกเราที่ได้ไหม”

สเตาบัคถามคำถามสองสามข้อ

ต้องขอบคุณโบรกเกอร์สองคนนั้นนะครับที่นำเรื่องนี้มาเล่าสู่กันฟัง

เขาถามทั้งสองคนว่าหลังจากขัดข้องใจกันมา ทั้งสองมองเห็นทางออกของเรื่องนี้หรือไม่ เข้าใจวิธีคิดของอีกฝ่ายหรือเปล่า และจะครอบครองผลประโยชน์ร่วมกันได้ไหม ซึ่งทั้งสองบอกว่าไม่

เขาถามว่าทั้งสองคนเต็มใจจะแบ่งค่าคอมมิชชั่นกันไหม เข้าใจไหมว่าต่างคนต่างก็ทำงานสำคัญเพื่อให้ได้ข้อตกลงที่วันนี้ ซึ่งทั้งสองคนบอกว่าไม่

สเตาบัคก็เลยยื่นขึ้น จับมือกับทั้งสองคน ขอขอบคุณที่ทำงานให้ และขอบคุณสำหรับความเอื้อเฟื้อ

จากนั้นเขาก็ทำเรื่องคริกโครมด้วยการยึดค่าคอมมิชชั่นทั้งหมด

แล้ววิจาคให้การกุศล

เขาอยากให้โบรกเกอร์ทั้งสองคนนั้นเข้าใจว่า พวกเขาจะมีส่วน
ในความสำเร็จร่วมกัน หรือมีส่วนในความล้มเหลวร่วมกันนั้น ล้วน
เป็นสิ่งที่พวกเขาต้องเลือกเอง

ไม่มีใครกล้าบ่นเรื่องแบบนั้นกับบอสอีกเลย ปัญหาที่เกิดขึ้น
หลังจากนั้นถูกรุมเข้ามาจัดการทันที เพราะพนักงานมองว่ามันเป็น
เรื่องของตัวเองด้วย

ผมขอขอบคุณผู้หญิงคนนั้นที่เล่าเรื่องดังกล่าวให้ฟัง มันช่วยให้
ผมเข้าใจวัฒนธรรมขององค์กรนั้นและเข้าใจว่าคำแนะนำต่อผู้นำ
แบบไหนที่น่าจะเหมาะสม และเรื่องนั้นยังใช้ได้มากกว่าในแง่มุมมอง
ธุรกิจด้วย

คุณจำได้ไหมว่าตัวเองเคยอยากทำเหมือนโบรกเกอร์สองคนนั้น
หรือเปล่า

ชีวิตคุณเคยมีช่วงเวลาที่อยากจะทำอะไรสักอย่าง ยกมือ และมองหา
ใครสักคนให้มาแก้ปัญหาให้บ้างหรือไม่ ก็เข้าใจได้นะครับ ที่บางครั้ง
คนเราอยากมองออกไปให้พ้นตัวเอง ปิดหน้าต่างของเราให้กับสิ่งอื่นๆ
หรือคนอื่น

เรามักโทษสิ่งอื่นๆ ที่อยู่นอกเหนือการควบคุมของตัวเอง

เราจะขึ้นไปที่สถานการณ์ต่างๆ แล้วบอก : *ไม่ใช่ความผิดของฉัน
รถติดนี่นา ตลาดซบเซา โลกมันวุ่นวาย*

เราขึ้นไปที่คนอื่น ๆ แล้วบอก : *ไม่ใช่ความผิดของฉัน เธอเรื่องมาก
เกินไป พนักงานของฉันมันโง่ คนใช้जूँ ค่าคอมมิชชั่นเป็นของฉัน
คนเดียว*

แต่ข้อแก้ตัวไม่ช่วยให้อะไรดีขึ้นเลย

นี่คือสิ่งที่ผมทำให้คุณทำครับ : *ลบประโยคที่ว่า “ไม่ใช่ความผิด*

ของคุณ” ทิ้งไปจากคลังคำศัพท์ของคุณ ทุกครั้งที่คุณรู้สึกว่าประโยคนี้นั้นเริ่มมาอีกแล้ว มันจะหลุดออกจากปากของเราแล้ว – ให้หยุดทันที แล้วพูดว่า “นี่คือชีวิตของฉัน และฉันจะรับผิดชอบมันเอง” แทน

ประโยคนี้อาจจะเปลี่ยนแปลงทุกอย่าง

นี่คือชีวิตของฉันและฉันจะรับผิดชอบมันเอง

ไม่มีใครจะมาช่วยคุณได้หรอกครับ

พันธะรับผิดชอบหมายถึงคุณเป็นเจ้าของชีวิตของคุณเอง คุณตระหนักว่าคุณถือกุญแจที่จะไขเพื่อเปลี่ยนแปลงทุกอย่าง แก้ปัญหา พัฒนาชีวิต และสร้างความแตกต่างได้ และมันไม่ใช่แค่การลงมือทำแล้วแก้ปัญหา พันธะรับผิดชอบยังหมายถึงการมีพลังที่จะปล่อยวางทำใจรับสิ่งที่ไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้ ให้อภัยเรื่องราวหรือคนที่เคยทำร้ายคุณในอดีต สิ่งจำเป็นก็คือคุณต้องเลิกยกไหล่ ยกมือ และคิดว่าเราทำอะไรไม่ได้

ชีวิตของคุณมีจุดพลิกผันอยู่ทุกวัน จุดพลิกผันที่ทำให้คุณเลิกมองข้ามตัวเอง เลิกรอให้คนอื่นมาเปลี่ยนแปลงอะไรให้ และเลิกรออยู่เฉยๆ เพื่อให้ใครสักคนมาชุดให้คุณก้าวไป

นี่คือเวลาที่คุณต้องเลือกจะมีชีวิตอยู่

เพื่อจะได้มีชีวิตที่แท้จริง

และเป็นเจ้าของมัน

หยิบส้มขึ้นมา

คุณเคยพบความรู้สึกอึดใจหลังจากที่ทำอะไรสำเร็จจนได้ไหม

เป็นต้นว่าจบการศึกษา ได้งานแรก หรือแต่งงาน คุณลงมือทำ

บากัน มาพยายาม แล้วก็สำเร็จ คุณไปถึงจุดสูงสุด—แล้ว
จากนั้นก็พบว่าความยากลำบากที่เจอมาตลอดทางนั้นเพียงเป็นแค่
จุดเริ่มต้นเท่านั้น

สำหรับผม ประสบการณ์เช่นนั้นก็คือตอนที่ผมกลับบ้านหลังจาก
ถูกไฟไหม้ ผมอายุเก้าขวบ อยู่โรงพยาบาลมาเกือบห้าเดือน ทน
การผ่าตัดมากกว่าสี่สิบครั้ง และสูญเสียนิ้วไปกับการผ่าตัดเพื่อรักษา
ประสบการณ์อันเจ็บปวดที่ต้องอยู่ห่างจากคนในครอบครัว การต้อง
ทนเผชิญกับขั้นตอนการรักษาอย่างต่อเนื่อง สุดท้ายก็ได้สิ้นสุดลงแล้ว
ความทรมานจบสิ้นลงเสียที ได้เวลาฉลองแล้ว!

โรงพยาบาลที่รับตัวผมผู้ไม่มีโอกาสรอดชีวิตเข้ารับการรักษาได้
ปล่อยให้ผมกลับมาหาครอบครัวแล้ว ตอนนี้อนาคตผมใหม่ เป็น
แผลเป็น พันผ้าพันแผล และต้องนั่งรถเข็นตลอด แต่ก็มีชีวิตและ
สำนึกว่าคุณค่าของชีวิตอย่างมากมาย

เราออกจากลานจอด ขับรถห้านาที่กลับบ้าน และเลี้ยวเข้าถนน
ทางเข้า ผมตื่นตื่นใจที่สุดที่ได้เห็นรถ รถดับเพลิง ลูกโป่ง และเพื่อนฝูง
เรียงรายอยู่ระหว่างทางในหมู่บ้าน

ใต้กระโຈມ มีแถวของครอบครัว เพื่อน ๆ เพื่อนร่วมชั้นเรียน
เพื่อนบ้าน ผู้ช่วยเหลือฉุกเฉิน และสมาชิกในหมู่บ้านที่มาต้อนรับ
เรากลับบ้าน ดนตรีบรรเลงและผู้คนก็ร้องไห้

ปาฏิหาริย์ได้เกิดขึ้นแล้ว

เด็กชายคนนั้นยังมีชีวิตอยู่

แต่สุดท้ายเพื่อนๆ ของเราก็กลับบ้าน รถแล่นออกไป ประตูหน้า
ปิดลง เราถูกทิ้งให้ต้องตัดสินใจว่าจะเดินทางกันต่อไปอย่างไรในฐานะ
ครอบครัว

คืนนั้น แม่ทำเมนูโปรดให้ผม ซึ่งก็คืออุกกราแตงมันฝรั่ง (ถ้า

คุณยังไม่ทราบ ผมพูดอันนี้มาเพื่อตอกย้ำแหละครับ ว่าผมนะเด็ก
ประหลาด!) เรานั่งลงล้อมโต๊ะอาหารในบ้านที่สร้างใหม่พร้อมหน้ากัน
ทั้งครอบครัวเป็นครั้งแรกนับจากคืนก่อนเกิดเหตุไฟไหม้

พ่อกับแม่ นั่งอยู่ที่ปลายโต๊ะฝั่งตรงข้าม พี่สาวสามคนของผมคือ
ลอรวีรา เคตีย์ และซูซานนั่งเรียงกันพากหนึ่ง พร้อมด้วยจิมผู้เป็น
พี่ชาย สวอนเอมีน้องสาวกับตัวผมนั่งอยู่อีกฝั่ง ครอบครัวของเรา
เผชิญกับบททดสอบที่ยากเกินทนมาตลอดหลายเดือน

เราสูญเสียบ้านไปในกองเพลิง

พี่น้องของผมสูญเสียพ่อแม่ที่ต้องคอยอยู่เฝ้าที่โรงพยาบาล
ทั้งวันทุกวัน

พี่ชายและพี่น้องผู้หญิงที่อายุไล่เรียงกันตั้งแต่สิบแปดเดือน
จนถึงสิบเจ็ดปีต้องแยกย้ายไปอยู่กับเพื่อนฝูงและญาติ ๆ จนกว่าบ้านเรา
จะเสร็จ

พ่อกับแม่เกือบสูญเสียลูกชาย

ผมสูญเสียนิ้ว สูญเสียความสามารถในการเดิน และเป็น
แผลเป็นตั้งแต่คอลงไปถึงนิ้วเท้า

แต่เรายังอยู่ด้วยกันตรงนี้

เราทำได้

บ้าน

กลมเกลียว

ครอบครัวเดียวกัน

เปลี่ยนแปลง

หวาดกลัว

เปลี่ยนไป

และยังมีชีวิตอยู่

เราลืบล้มกินมือคำด้วยกัน เช็ดคราบน้ำนมหก และคอยระวังไม่ให้ศอกกระแทกกันบนโต๊ะอาหาร ชีวิตจะกลับมาเป็นปกติ แต่ปาฏิหาริย์ก็ได้บังเกิดขึ้นแล้วอย่างแท้จริง เพราะฉะนั้นคืนนี้เราจึงมาฉลองด้วยกัน

อาหารน่ากินมาก ผมหลับตาและสูดกลิ่นหอมยั่วลิ้นจากชีส ผมเปิดฝาแล้วก็เพิ่งสำนึกได้ว่า...ผมกินอะไรไม่ได้เลย เพราะผ้าพันแผลเอเย เยื่ออกเอเย แล้วก็ถือส้มไม่ได้อีก ผมร่วมมืออาหารที่จัดฉลองให้ตัวเองไม่ได้ ผมได้แต่จ้องมองจาน ไม่รู้ว่าจะทำอะไรดี

เอมี น้องสาวเห็นผมแก่ๆ กังๆ เธอเลยอุตสำหรับหยิบส้มของผมไปจิ้มมันฝรั่งให้แล้วยื่นมาที่ปากผม

จากนั้นผมก็ได้ยินว่า

“วางส้มลงเอมี ถ้าจอห์นเขาหิว เขาก็ตักกินเองแหละจ๊ะ”

ผมหันศีรษะไปทางแม่

เมื่อแม่พูดว่ายังไงนะ

วางส้มลงเหวอ

เขาจะตักกินเอง

เฮ้ย อะไรเนี่ยแม่ แต่ฉันผยังลำบากไม่พออีกเหวอ แม่ล้อเล่นหรือเปล่า ผมหิวนะ แต่ว่าผมกินเองไม่ได้!

คืนนั้นผมร้องไห้บนโต๊ะอาหาร ผมโกรธแม่มาก ผมบอกแม่ว่าผมทำไม่ได้ บอกว่าแบบนี้ไม่ยุติธรรมเลย ผมทนลำบากมากพอแล้วนะ และคืนนั้นก็เปลี่ยนจากการฉลองและเสียงเฮฮาไปเป็นความขัดแย้งและโต้เถียงกันภายในพริบตา

ปาร์ตี้จบลงแล้ว

แม่ทำลายมันฝรั่งหมด

แต่คืนนั้นก็ได้สร้างจุดพลิกผันอีกอย่างหนึ่งสำหรับเด็กชาย

วัยเก่าขบด้วย ระหว่างที่พี่ ๆ น้อง ๆ เก็บงานและความรู้สึกทวิกับ
โกรธของผมเพิ่มทวีขึ้น ผมก็ใช้ส่วนที่เหลือจากมือทั้งสองข้างหนีบส้อม
ขึ้นมา นิ้วของผมถูกตัดไปตรงเหนือข้อนิ้วกลางสุด และเพราะผิวหนัง
ยังไม่หายดี มือของผมจึงถูกพันด้วยผ้าก๊อชหนา ผมเคยดูเหมือน
นักมวยที่ใช้นวมทั้งสองข้างต่อสู้เพื่อจะหนีบส้อม

มันเชื่องช้าทรมานเหลือเกิน

ส้อมหล่นจากมือผมครั้งแล้วครั้งเล่า

แต่ในที่สุดผมก็จัมมันฝรั่งอย่างทุลักทุเล เอามันเข้าปากเคี้ยว

ผมมองแม่อย่างโกรธเกรี้ยว

ผมโกรธมาก

มือผมปวดตวบ ๆ

แม่ทำลายคำคืนของผม

ผมเกลียดแม่

แต่ผมกำลังกินอยู่

เมื่อมองย้อนกลับไป ผมก็เข้าใจว่าแม่ใจแข็งเด็ดเดี่ยวเหลือเกิน
แม่คงเจ็บปวดใจเหลือเกินที่ต้องนั่งตรงนั้นกับคนทั้งครอบครัวและ
มองดูลูกชายตัวน้อยของตัวเอง มันจะง่ายกว่ามากและดูรักใคร่ใส่ใจ
กันกว่ามากถ้าแม่เพียงแต่บ่อนไถมันฝรั่งพวกนั้นให้และเอาเค้กไอศกรีม
ออกมา

ชีวิตของคนเราจะง่ายกว่ามากถ้าไม่ต้อง – หรือไม่ต้องบีบให้
คนอื่น – ทำเรื่องยาก

ง่ายกว่ามากถ้าเพียงแค่นำรูปครอบครัวที่ทุกคนยิ้มแป้นบนโต๊ะ
อาหาร มีเด็กน้อยนั่งรถเข็นตรงปลายโต๊ะ เอาไปโพสต์เฟซบุ๊กแล้ว
เขียนว่า “กลับมาเป็นปกติแล้วจ้า! เราอยู่บ้านพร้อมหน้า สบายดี
มาก ๆ เลย!”

แม่ไม่หวังว่าคนอื่นจะคิดยังไง

แม่ไม่สนใจช่วงเวลาแห่งการสร้างภาพให้ดูดี

แม่ใช้ช่วงเวลานี้เป็นเครื่องเตือนใจว่าคนอื่น ๆ พร้อมจะยื่น
เคียงข้างเพื่อให้กำลังใจ เพื่อช่วยเหลือ เพื่อรักผม แต่เนี่ยยังคงเป็น
สิ่งเวียนที่ผมต้องสู้เอง เนี่ยยังคงเป็นชีวิตของผม มันอาจเต็มไปด้วย
ความยากลำบาก แต่มันก็เป็นโอกาสที่ผมจะได้ตระหนักด้วยว่าไม่มี
อุปสรรคใดๆที่ผมไม่อาจเอาชนะได้

ช่วงเวลานี้เป็นแค่จุดเริ่มต้นของหลายวาระที่ผมจะต้องหา
ทางออกด้วยตัวเอง แม่บังคับให้ผมต้องจับซ้อมเอง ซึ่งผมมั่นใจ
เหลือเกินว่าผมคงไม่ได้ใช้ชีวิตแบบทุกวันนี้แน่ ถ้าแม่ไม่ได้ทำกับผม
แบบนั้น

วันที่ผมถูกไฟไหม้ แม่ทำทนายให้ผมเลือกว่าจะไม่ยอมตาย

คืนที่ผมกลับบ้าน แม่เปิดโอกาสให้ผมได้เลือกมีชีวิตอยู่อย่าง

แท้จริง

อภิสิทธิ์ VS เป็นเจ้าของชีวิตตัวเอง

แต่ก่อนที่คนคนหนึ่ง
จะพูดจากใจส่วนลึกอย่างตรงไปตรงมาได้ว่า
“ฉันเป็นฉันทุกวันนี้ก็เพราะสิ่งที่ฉันเลือกเมื่อวาน”
คนคนนั้นจะพูดว่า

“ฉันเลือกอีกอย่างหนึ่ง” ไม่ได้

– สตีเฟน โคเวีย

คุณมีชีวิตอยู่จริง ๆ หรือเปล่า

เปล่า

ผมไม่ได้ถามแค่ว่า “คุณกำลังหายใจอยู่ไหม”

ผมไม่ได้ถามว่าชีพจรคุณยังเต้น คุณยังมีตัวตน

และยังทนอยู่อยู่ไหม

คุณยังตื่นเต้นกับชีวิตอยู่หรือเปล่า คุณยังอยู่กับปัจจุบันในทุกขณะจิต

ในช่วงเวลาที่ยิ่งใหญ่ ในช่วงเวลาเล็กๆ อยู่หรือเปล่า

คุณยังคงจัดการกับปัญหาที่เข้ามาท้าทาย ยังตอบรับโอกาสตรงหน้า

และยังพอใจในทุกๆ สถานการณ์อยู่ไหม

คุณมีชีวิตที่เปี่ยมด้วยแรงบันดาลใจอันแรงกล้าหรือเปล่า
ถ้าไม่ใช่ ก็ถึงเวลาที่จะค้นหาพลังของการเป็นเจ้าของชีวิตตัวเองแล้ว
ไม่ว่าวันนี้คุณจะเจอปัญหาอะไร มันก็คือทางเลือก
ทางเลือกที่จะจุดพลังในใจเราให้ยอมรับสิ่งที่เปลี่ยนแปลงไม่ได้
สู้เพื่อสิ่งที่เราสู้ได้ และเฉลิมฉลองทุกช่วงเวลา
ตลอดการเดินทางข้างหน้า

ชีวิตไม่ใช่การหลบเลี่ยงความตาย
แต่เป็นการเลือกที่จะได้ใช้ชีวิตอย่างแท้จริงต่างหาก

นี่คือจุดพลิกผันของคุณ

ไม่เอาคำพูดที่ว่า มันไม่ใช่ความผิดของฉัน อีกแล้ว

จงยอมรับอิสระจากคำว่า นี่คือนิยามของฉัน

เพราะว่านี่คือชีวิตของคุณ

นี่คือเวลาของคุณ

นี่คือช่วงเวลาของคุณ

นี่คือสิ่งสำคัญ

ทำให้มันเป็นเช่นนั้น

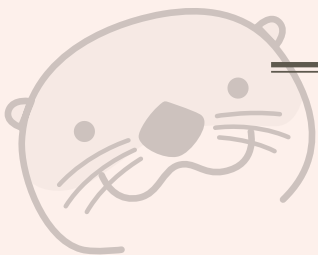
เลือกที่จะเป็นเจ้าของมัน

เมื่อเราเคยพบพานความเจ็บปวด
เราจึงถ่ายทอดประสบการณ์
ให้ผู้อื่นได้

- อองรี เจ.เค็ม. โนว์เวิน

ทดลองอ่าน